

ნიკო სამადაშვილი (1905-1963)

Übs. Ute Eisinger

ნიკო სამადაშვილის

Niko Samadaschwili zugeeignet

შენ ჩემში უსტვენ ვით საყდრის ჩიტი,
შენა ხარ ჩემი ნუგეშის დარი,
სურ კარგად მახსოვს, შენ რომ გამოჩნდი,
გარეთ ძაღრივით ყმულა ქარი.

Du pfeifst in mir, keck wie ein Kirchenspatz,
du bist mir Seelentrost so lind.
Ich weiß das erste Mal noch, als du aus mir tratst:
Wie Hunde heulte vor der Tür der Wind.

ვერ გიპატრონე მე ღაზღანდარამ,
შენ სხვა მხეველი უნდა გყოლოდა,
ზეცა სივრცეებს აზანზარებდა
და მზე ყვიროდა ქვეყნის ბოლოდან.

Ich war kein guter Herr für dich; ein Lümmel halt...
Man hätte dir besser eine fromme Magd gegeben...
Die Himmel ließen die Sphären beben,
als dich die Sonne rief vom End der Welt!

შენ გადარებდნენ ბინდების ჭრიჭინს,
თუმცა სურ მულამ ტოტს გცემდა ქარი,
ავადმყოფობა ეგონათ, ბიჭო,
ღექსები ტანზე გამონაყარი.

Man hat dich Grillenzirpen in der Dämmerung verglichen,
obgleich dich ununterbrochen der Wind mit einem Ast schlug.
Sie hielten es, Kumpel, für ein Gebrechen:
dass einer Gedichte am Leib trug wie Ausschlag.

ჩემი ძაგძაგი, თრთოვან და სუსხი,
ტანის მერქანში თითქოს ძვრებსა ხრავს,
ღვინო მორეულს, ოშივიარასხმულს,
ბინაში ბევრჯერ დამიკოცნიხარ.

Als ob mein Angstzittern, Frostschlottern, Blutgerinnen,
im Mark eines Baums knackend am Knochen nagt,
hab ich dich mehrmals, weinschwindliges Menschenbündel,
zu Haus bei uns mit Küssen zu beruhigen gewagt.

იქამდე, სანამ დათეთქვიდ ტუჩებს
არ გაღებოდიან ბუერა სევდა,
შენ ძუძუს სწოვდი გაშლილ ალუჩებს
და ღვთისმშობელი აკვანს გირწევდა,

So tu ich, bis deine Lippen dir wund sind, gequetscht -
eine Schneeschmelze für alles Wehe und Trübe.
Du lutschtest die Brust von erblühten Zwetschken,
die Muttergottes höchstselbst hutschte deine Wiege.

ღექსების ჭაბუნა წამებათ გექცა,
სჯობდა ვენახის კვარი გებარა,
ვის რად უნდოდა ეს თვალთმაქცობა,
ნეტავი ქარში გადაგეყარა.

Gedichte hinkritzeln war dir Qual und Glut.
Hättest besser in deinem Weinberg gegraben.
Wofür war letztlich dieses Versteckspiel gut?
Ach, hättest du nur alle in den Wind geschrieben...

ქარები უფრო წაიკითხავდნენ,
ჩაბჟირდებოდნენ სადმე სიცილით;
ჩემი ცრემლებით ღამეს ხატავდი
და ბეთანიას მაისის დღით.

Den Winden hät sie zu lesen mehr gebracht...
Sie wären vor Lachen fast erstickt dabei.
Mit meinen Tränen maltest du die Nacht
und das Kloster Bethania an einem Morgen im Mai.

ვერ გაოკებდი, დაგდევი კეტით,
ხან მემეოდა მუხრებში ძაღა,
ზარით ვასკდა ამდენი რეკით,
ზედ რომ მამხია ეს თავის ქაღა.

Wildfang du, mit einem Knüppel jagte ich dich,
bis meine Gelenke zu schwach waren zuletzt.
Wie eine Glocke mit Riesengeläute zerbricht
diesem Kopf sein Schädel, mir aufgesetzt.

ვერ მოგიარე, რა გიყო ძმაო,
ორივე შემკრთად ბუჩქის ჩრდილს ვგავდით;
შენ კიდევ მაინც ფიქრში მძუნაობ,
მე კი ბუნწონიც გამცვივდა დარდით.

Was du gebraucht hättest, Bruder, gab ich's dir?
Wie ein Strauchschatten waren wir beide zwei Scheue,
wenn auch in dir brennt immer noch Ideenfeuer,
wogegen Kummer mich mit Haut und Haar verzehrt.

